

Arrest

nr. 66 652 van 15 september 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 18 mei 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 april 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 1 augustus 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 augustus 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. RIAD *loco* advocaat E. SCHOUTEN en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Het door verzoeker niet-betwiste feitenrelaas, zoals uiteengezet in de bestreden beslissing, luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Afghaan, van de etnie Bayat, in 1992 geboren in Kaboel en afkomstig uit het dorp Talabe Begum in het district Jaghatu in de provincie Ghazni. Uw vader werd gedood toen u ongeveer twee à drie jaar oud was. U werd tijdens uw reisweg naar Iran door de Taliban aangehouden in het gebied Khoshaudan en daar werd u geslagen omdat u weigerde een zelfmoordaanslag te doen. U verloor hierbij het bewustzijn en u werd opgenomen in het ziekenhuis van Ghazni. Omwille van de onveiligheid in Afghanistan reisde u na deze ziekenhuisopname naar Iran, waar u volgens uw verklaringen twee jaar (dus sinds 2006) verbleef. In Iran werkte u in de bouwsector, volgde u koranlessen en volgde u gedurende een jaar een Engelse cursus. Op 30 oktober 2008 diende u in

België een asielaanvraag in. Het Commissariaat-generaal weigerde u op 12 februari 2010 zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus. In haar arrest van 15 juni 2010 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beslissing van 12 februari 2010. Uw beroep werd door de Raad van State verworpen op 27 juli 2010.

Uw daaropvolgende asielaanvragen van 22 juli 2010, 24 augustus 2010, 9 september 2010 en 15 september 2010 werden niet door de Dienst Vreemdelingenzaken in aanmerking genomen.

U verklaarde zich een zesde keer vluchteling op 26 oktober 2010. U nam deel aan een hongerstaking.

Ter ondersteuning van uw zesde asielaanvraag legt u een taskara met vertaling neer.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De motieven van de bestreden beslissing luiden als volgt :

B. Motivering

Uw eerste asielaanvraag werd door het Commissariaat-generaal en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen afgewezen omdat er geen geloof kon gehecht worden aan uw verklaringen betreffende uw verblijf in Afghanistan. U brengt inhoudelijk geen wijzigingen aan en beroept zich op dezelfde feiten als tijdens uw eerdere asielaanvragen.

Het element in uw zesde asielaanvraag vermag het initiële oordeel van het Commissariaat-generaal en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet om te buigen. Zo dient opgemerkt dat u de taskara reeds voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen neerlegde alwaar het document beoordeeld werd. De taskara kan bijgevolg niet als nieuw element in uw zesde asielaanvraag weerhouden worden. Er dient dan ook besloten dat u er niet in geslaagd bent om de in de beslissingen van het Commissariaat-generaal geuite twijfel omtrent uw verblijf in Afghanistan weg te nemen. U brengt geen elementen aan die een nieuw licht zouden kunnen werpen op de eerdere beoordeling van uw asielmotieven. Zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus moeten u bijgevolg andermaal geweigerd worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2. In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/4 van de van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) en van artikel 3 van het EVRM.

2.3. Opdat een middel ontvankelijk zou zijn, volstaat het niet dat allerlei geschonden geachte rechtsregels en/of –beginselen worden aangehaald, maar moet ook genoegzaam worden toegelicht hoe de aangevochten akte deze regels en/of beginselen heeft miskend (RvS 11 april 2008, nr. 181.967). Verzoeker voert de schending aan van artikel 3 van het EVRM, doch zet op geen enkele wijze uiteen op welke wijze de bestreden beslissing deze bepaling met de voeten zou treden, zodat dit middelonderdeel niet ontvankelijk is.

2.4. Verzoeker verzet zich niet tegen de weigering van de vluchtelingenstatus door de verwerende partij. De bestreden beslissing blijft op dat vlak dan ook onverminderd overeind.

2.5.1. Met betrekking tot de niet-toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus stelt verzoeker dat de bestreden beslissing het verblijf in Afghanistan betwijfelt, maar niet de nationaliteit. Hij verwijst naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waaruit zou blijken dat men geen recent verblijf kan vereisen. De algemene situatie, zo vervolgt hij onder verwijzing naar een arrest van de Raad van State, volstaat bijgevolg om het statuut van subsidiaire bescherming toe te kennen. De subsidiaire bescherming onderzoekt een toekomstig risico, “wanneer hij naar het land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert”. De subsidiaire bescherming heeft in de Belgische wet de niet-terugleidingsclausules vervangen, die werden toegekend zelfs in het geval dat een asielrelaas niet geloofwaardig was. De asielinstanties moeten zich baseren op een objectief risico, en niet op de persoonlijke aspecten van de asielaanvraag. De bestreden beslissing, zo besluit verzoeker, schendt dan ook artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, door het statuut van de subsidiaire bescherming te weigeren.

2.5.2. De nood aan bescherming geboden door artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor

staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoeker de bescherming van dit land niet kan inroepen of indien hij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen.

2.5.3. De aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus –verzoeker doelt overigens onmiskenbaar en zonder meer op artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, dat betrekking heeft op willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict- kan, met betrekking tot de vraag of hij bij een terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, niet volstaan met een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst doch hij moet enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523). Daartoe is het noodzakelijk dat de laatste verblijfplaats(en) binnen het land van herkomst worden aangetoond om uit te sluiten dat verzoeker gelet op artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet, afkomstig zou zijn uit een streek waar geen risico aanwezig is. Verzoeker kan dus geenszins volstaan met een verwijzing naar zijn nationaliteit, daargelaten de vraag of die vaststaat, en kan niet worden bijgetreden waar hij meent te kunnen stellen dat de asielinstanties zich niet moeten baseren op de persoonlijke aspecten van de asielaanvraag, nu in ieder geval, zoals reeds gesteld, het verband tussen de aanvrager en de al dan niet plaatselijke situatie in het land van herkomst moet kunnen worden vastgesteld.

2.5.4. Verzoekers eerste asielaanvraag resulteerde in een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 15 juni 2010, nr. 44 857. Het cassatieberoep dat bij de Raad van State werd ingesteld tegen dit arrest werd ontoelaatbaar bevonden bij beschikking nr. (c) 5915 van 27 juli 2010. Het gezag van gewijsde van het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen omvat de vaststelling dat geen geloof kon worden gehecht aan verzoekers voorgehouden verblijf in Afghanistan en het onmogelijk bleek een correct beeld te krijgen van verzoekers verblijfplaatsen en de verblijfssituatie voor zijn beweerde vertrek, zodat de subsidiaire beschermingsstatus niet kon worden verleend. De Raad is gebonden door het gezag van gewijsde van dat arrest en heeft niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over de elementen die er reeds in werden beoordeeld en die in de gegeven omstandigheden als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissing anders zou zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordeling zou hebben voorgelegen. In het kader van het onderhavige beroep kan enkel worden geoordeeld of de nieuwe gegevens die door verzoeker werden aangebracht van die aard zijn om de vastgestelde ongelooftwaardigheid van verzoekers relaas, en meer specifiek van zijn voorgehouden verblijfssituatie, bij zijn eerdere asielaanvraag te herstellen.

2.5.5. In de thans bestreden beslissing wordt geoordeeld dat de door verzoeker in het kader van zijn zesde asielaanvraag aangebrachte taskara niet vermag het initiële oordeel van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om te buigen, nu deze reeds werd beoordeeld in het kader van de procedure voor de Raad. De Raad kan niet anders dan vaststellen dat verzoeker volledig voorbijgaat aan deze motivering, laat staan dat hij ze weerlegt. In deze kan dan ook niet anders dan worden geoordeeld dat verzoeker geen elementen heeft bijgebracht die ertoe zouden kunnen leiden dat hem naar aanleiding van zijn zesde asielaanvraag de subsidiaire beschermingsstatus zou kunnen worden toegekend op grond van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Voor zover verzoeker overigens nog verwijst naar een arrest van de Raad, dient erop gewezen dat het geen precedentwaarde heeft, noch toont verzoeker aan dat hij zich in een gelijkaardige situatie bevindt: in dit arrest wordt de afkomst van verzoeker uit een welbepaalde provincie niet betwist, terwijl *in casu* verzoekers verklaringen noch de door hem bijgevoegde taskara toelaten deze afkomst te bepalen en hij derhalve niet voldoet aan de medewerkingsplicht die ook wat betreft de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op hem rust.

2.6. Het enig middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, niet gegrond.

2.7. Verzoeker voert geen concrete elementen aan die wijzen op het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch toont hij aan dat hij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien september tweeduizend en elf door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS